

במדינה

המילחמה

מחירי חרם

בקריה-שמונה

**רוכבי העיירה הצפונית
ותחריה מנצלים את
המילחמה וגובים מן
החיילים כבד העושה
על רוחם.**

קריית-שמונה לא ידעה זמנים טובים כליכך מה זמן רב. המרכז הומה חיילי מילואים, שקיבלו שעות-חופשה מעטות. הם מנצי לים אותן להתקשר הביתה ולשבת על כוס בירה בבתי-קפה במרכז. השלטנים במסעדות ובבתי-הקפה במרכז מכריזים באותיות של קידוש-לבנה: „הנהגה של 10% ל-חיילי צה"ל במדים" ואלים חיילי המילואים יודעים לספר על הפס-עות-מחירים, שהפכו לדבר שבי-שיגרה. בעלי-העסקים הריחו את מיכרה-הזהב שנפתח לפנייהם. והם כרדים מתווך ללא מעצורים. אנחנו נמצאים כאן כל יום. סיפרו אליאב צברי וזאב ברעד, שני חיילי-מילואים המוצבים ב-נבטיה. אכלנו חומס בפיתה. קיבלנו מנה דלה ומבליה. למח-רת הזמנו שני שיפודי-לכבות שר-טים. קצת צייטס וקצת סלט. שר-למנו 125 שקל. בתל-אביב, בה-תקוה, אנחנו מקבלים ארבעה שר-פודים מכל סוג שהוא ועוד תוס-פות — כל זה במחיר של 50 שקל!

כאן התערב בשיחה חייל מילור-אים, דינאל אמולג מנהריה: „50-שקל עבור שיפוד אחד בפיתה עם קצת סלט זה לא יקר? אני מכיר את המחירים." כשנשאל מדוע לא התרעם על כך, ענה שהוא מת-בייש. „חוזק מזה, למי יש ראש בזמן כזה להתווכח על מחיר? מה שמבקשים, אני משלם." „אלה שמסתובבים עם השתייה והגלידה," המשיך חייל בתלונור-תיו, „דורשים ומקבלים על אר-טיק לוקס 18—20 שקל." „ממש עלבון." המשיך ראו-ר בן דהאן מבאר-שבע: „הם דור-שים ומקבלים 50 לירות תמורת בקבוק ריק של קולה. הם יודעים שאין לנו זמן, או אנחנו לוקחים את הבקבוק איתנו. יוצא שאנחי-נו משלמים על בקבוק קולה 300 לירות — 250 לירות ועוד 50 ליר-רות על הבקבוק, שאנחנו זורקים אותו בדרך.

„שלא לדבר על כך שהאוכל הוא דרעק. הכל מלא וזבובים וחי-אוכל לא מבושל. הם אומרים לך: אין לנו זמן בשבילך, מה-רמה? ואיזה מחירים. ברור שהם מנצלים את המצב. זה ממש עלבון.

„פעם ישבתי לראות חדשות ב-טלוויזיה," סיפר משה טראוב, „הכריחו אותנו להזמין משהו לאכול. בירושלים מנת-בשר בצל-חת עולה 400 לירות. מה קציצות עולות 800 לירות. והם אומרים לך: אתה רוצה, תאכל. לא רוצה, יש אחרים." בבית-קפה אחד שר-למתי 100 לירות על כוס-קפה, ומהעבר השני של הכביש שילמ-תי 200 לירות. אז מה, אני אתי-חיל להתווכח עם כל אחד? אין לי כוח."

„לקח לי שלושה-ארבעה ימים למצוא מיסעדה וזולה וטובה." סי-פר אלי מרציאנו, „רק מה, אצל דוד וידיאן, קיבלתי שירות חם והנהגה לחיילים. מנה חמה ושתייה עולה 120 שקל. במקומות אחרים דורשים ממך יותר מ-200 שקל. זה פשוט כואב. „הם מנצלים את המצב, מה הם יעשו כשלא תהיה כאן מלחמה? הם מרוצים שיש כאן מתח ביט-חוני. זה מרגשה בשבילם."

חיילי צה"ל בקריית-שמונה
מיכרה-זהב לבעלי המיסעדות

ולמחרת בבוקר התייצב בבית-המישפט לתעבורה. לפני השופט ברנר הוא טען שכלל לא ידע ש-נשפט. אולם במהלך הדיון התבר-ר דבר נוסף, חמור אף יותר. הס-תבר שביום שבו נעצר על-ידי השוטרת כשהוא פונה לרחוב ש-הכניסה אליו אסורה לא היה לו כלל רשיון. פרי נהג או ברשיון זמני, שתוקפו פג כחודש וחצי לפני-ני אותו תאריך.

למרות זאת, ביקש פרי מהשר-סס לבטל את הצו הקדם שלו, שלפיו נשלל רשיונו לתקופה של שנה, והבטיח לשלם את הקנס שהגיע אז לסכום של 1600 שקל. לאחר שהתובעת המישפטית לא גילתה התנגדות לבקשה, השופט נעתר.

צנוורה

Musae non silent

המשורר דויד אבירן

הציג את כבודה של

ישראל בכינוס משוררים

בינאומי.

העיתונות ההולנדית לא פסקה

נאשם פרי
השופט. נעתר

מלדוח על מעשי צה"ל בלבנון. אירוע אחד שהתרחש בימי המיל-חמה, דווקא ברוטרדם, הוכיח כי גם ברעום התותחים המוותר לא תמיד שותקות. העלה ללא-ספק את קרנה של ישראל כשהציג את-תה באור שפוי.

המשורר דויד אבירן ייצג את ישראל בפסטיבל השירה הבינ-לאומי, בהשתתפות גדולי המשור-רים בעולם. ביוזמתו חתמו מר-בית המשתתפים על הצהרה נגד הצנוורה במקומות שונים בעולם. אבירן הסביר לבאיה-הכנס שיש כיום חשיבות בינלאומית להצהרה מסוג זה. מכיוון שיש גידול בצנ-זרה ממסלחית או אחרת, המסכ-נת לא רק את חופש-הביטוי אלא גם זכויות לגטימיות אחרות, כמו, למשל, חופש-התנועה.

500 משוררים. אבירן, המור-דע לצנוורה בארץ ולסגירה שפוג-עים השילטונות הישראליים באנ-שי רוח בשטחים הכבושים ואף ב-תוך גבולות הקו הירוק גאלץ לע-מול קשה כדי לשכנע את עמיתיו ונעזר לצורך כך במשורר האנגלי הקשיש, סטאפן ספנדר, המנהל כבר שנים תיעוד של מיקרי צנ-זורה.

בקרוב יופצו שאלונים ל-500 המשוררים החשובים בעולם, ש-בהם הם יתבקשו לציין מיקרים של צנוורה שפגעה בהם, או ב-אחרים, בארצם.

כאשר יתפרסם הדו"ח הבינלאו-מי על מצב הצנוורה במדינות רבות בעולם, העובדה שהיתה זו יוזמה של משורר ישראלי תוכיח שלא כל הישראליים מסכימים למעשי ממשלת הליכוד.

סמים

שוטר חברותי

אחרי קניית הסם עישן

השוטר המוסווה סמים

עם הסוחרים וביזה איתם.

מאז החלה המישטרה להשתמש בשוטרים מוסווים כדי לגלות סור-חריסמים, נשמעים סיפורים מוז-ריים בבית-המישפט. השוטרים ה-נסתרים משתדלים לקנות את אמר-גם של המשתמשים ושל סוחריו הסמים, כדי לגלות כמה שיותר ולהשיג נגדם ראיות. לשם כך הם מתנהגים בעצמם כפי שנהוג ב-חברה זו. כאשר הם נחשפים לב-סוף ומעשיהם מתגלים בבית-המישפט, מעוררים הסניגורים שא-לות רבות לגבי מהימנותם.

„כיצד אפשר לסמוך על עדות של שוטר מוסווה, שאחרי העיס-קה מיהר לביתו של המתווך, ביי-קש ממנו חתיכת חשיש, עישן איתו בצוותא, ואחר-כך חזר לתת-נה ומילא דו"ח על האירוע?" שאל עורך-הדין יעקב קנטי, ש-הגן על דויד אליהו, עורך-הדין טען כי מרשו אינו סוחר סמים, אך מכיוון שנתנו לו כסף וביקשו ממנו להשיג עבורם מנת חשיש, עשה זאת באופן חד-פעמי.

שיפור מפורמ? „זהו דבי-קות מוגזמת במטרה," ציין הסני-גור, הוסיף: „אחרי שסיים ה-שוטר את תפקידו, היה עליו להס-תלק מן המקום, ולא להתלוות ל-עבריינים ולעשן איתם חשיש. כי-צד נוכל לדעת אם עדותו שנית-נה מייד אחרי עישון סמים היא מהימנה?"

אך התובעת הד"ר דרורה סלפל, אשר ביקשה את מעצרו של אל-יהו עד תום ההליכים, אמרה ל-שופט, עמוס זמיר, כי „זהו נס-יון להטיל בוך בשוטר שהסתכן וירד למחתרת למשך שלושה חר-דשים כדי לאסוף מידע על עברי-ייני סמים."

ואומנם, בית-המישפט קיבל את ההסבר ועצר את אליהו עד תום ההליכים, על סמך עדותו של ה-שוטר שעישן איתו חשיש.